

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ГОЛОСИ В ТУМАНІ

— Томасіно! — вилетів з туману Артурів голос на вулиці позаду.

Як завжди, в грудях у неї ворухнулося роздратування.

— Не біжи! — крикнув він.

Томасіна зітхнула й відчула на морозі металевий присмак на зубах.

— Чого ти так повзеши? — відказала вона, зупинилася й озирнулася до брата-близнюка, який, спотикаючись, шукав її. Сніг фарбував у біле лондонські краєвиди, падав навколо, поблискував у світлі свічок у вікнах вулиці Монтгомері, аж іскрився. Під вітром у темряві гоїдалася вивіска

аптеки, порипуючи над головою. З шинків у провулках долинав сміх. Вона замислилася, чи вже пізно і чи дуже сердитимуться батьки, коли дізнаються, що вони з Артуром знову тихцем вийшли з дому погратися з синами м'ясника.

— Ти ж доганяй! — сказала вона, коли Артур, похитуючись і цокотячи зубами, шкандибав до неї.

— Я до... жену, — відсапуючись, сказав він.

Хоч Артур вищий за сестру на дюйм і аж на вісім хвилин старший, він менш моторний. Хлопець був худенький, плечі в нього тільки почали ширшати. Зараз він захекався, його малинові щоки роздувалися, темний чуб прилип до спітнілого порцеляново-білого лоба.

— А доведи! — дразнилася Томасіна. — Хто перший додому?

— Тільки... тільки почекай трохи.

Задішка, яка у брата й сестри була з народження і зазвичай більше мучила Томасіну, цього разу сичала та нила в його грудях, від чого дівчинка дратувалася хтозначому. Вона покрокувала провулком.

— Давай! — гукнула братові, аж луна прокотилася понад дверима зачинених крамниць. — Я ж зараз навіть не біжу. Що, програти боїшся?

«Боїшся?» — дразнилася луна.

— Н-ні.

— Мама з татом будуть хвилюватися, — нарікала вона. — Артуре, не гальмуй!

Дівчинка знову припустила трохи швидше, цокотячи зубами на морозі.

— Ну почекай! — задихано благав Артур позаду.

— Швидше-но! Я не хочу, щоб нас насварили.

Щось небезпечне ворухилося в ній — те, що вона притлумлювала в собі місяцями, — і ставало дедалі важчим. Артур дихав зовсім тяжко. А вона все одно бігла. Слова, які вже не один рік вимагали, щоб їх хтось почув, обпікали її.

— Ну хоч спробуй! — сказала вона. — Я знаю, що швидша за тебе і взагалі майже все мені дається краще, але цього разу дам тобі перемоги.

— Не можу...

Небезпечне почуття в ній позіхнуло, потяглося, випустило кігті.

— Навіть тато знає, що я краща за тебе. Це мене, а не тебе йому варто було б узяти за підмайстра.

І одразу пошкодувала про ці слова. Швидко обернулася, аж морозяний вітер обпік щоки, і сказала:

— Вибач, будь ласка, Артуре. Я жахливу річ сказала. Просто хотіла... Артуре, що з тобою?

Брат застиг посеред вулиці. Обличчя в нього зблідло, як стіна, тільки розтулені губи червоні. Груді часто-часто здійсмались, як у горобчика.

— Артуре! — знову гукнула вона проти вітру.

Він упав уперед — і її світ розсипався на шматки.

Томасіна підбігла до брата, схилилася над ним. Вона бачила, як у нього від напруги й холоду червоніють руки, а він, важко дихаючи, повзе навкарачках. Артур, її брат, задихається. Артур, її суперник, не може дихати. В Артура, її другого «я», синіють губи.

— Що з тобою?! — скрикнула вона.

Він нічого не міг сказати, тільки закашлявся. Сльози котилися з його очей і губились у снігу.

— Я... я покличу на допомогу, — ледве тримаючись на ногах, сказала Томасіна.

Відходити від брата вона не хотіла, але що лишалося? Роззирнулася в тихому провулку. На вуличках, якими був помережаний цей куток Лондона, майже ніщо не працювало вночі, на відміну від інших районів міста й тих вулиць, які вони залишили позаду; але на вікні аптекаря,

яке вони щойно проминули, горіла самотня свічечка. Дівчинка підбігла й стала щосили стукати в двері, заганняючи в руку скалки.

— Допоможіть! — кричала Томасіна.

Свічку на вікні вже задули. Кроків чути не було. Тутешні жителі були звичні до того, що вночі надворі коїться щось сумнівне. У цих місцях люди, почувши дивні звуки вночі, зазвичай відводили очі.

Артур тим часом задихався ще гірше, і Томасіна підбігла до нього, стала розтирати йому спину, відчуваючи, як під спідницями мерзнуть ноги.

— Артуре, я тут! — затинаючись, казала вона. — Я тут, я приведу допомогу...

— Ш-швидше, — прошепотів він.

— Допоможіть! — закричала вона знов, але голос її губився в хуртовині.

Відповіддю була тиша. Що робити далі, Томасіна не знала.

— Треба когось знайти, Артуре, — шепнула вона. — Скоро повернуся.

На брата дивитися вона не могла. Серце калатало, їй самій було недобре. Швидко метнулася в ближчий

провулок, набравши в черевики снігової каші, ледве дихаючи й сама. Помітила вікно, де світилося. З таверни долинав сміх.

— Там мій брат задихається! — закричала Томасіна.

Але п'яні чоловіки не одразу вловлювали слова, тож більшість навіть не поворухнулася. Чекати Томасіна не мала часу — інакше може бути вже пізно. Вона бігом помчала до Артура, й очі їй застували сльози та сніг.

Коли вона опустилася на коліна біля нього, личко в брата вже геть посиніло.

З таверни підбігло двоє дядьків. Томасіна почула, як вони ахнули, побачивши Артура.

— Хлопчина...

— Ой лихо...

— Це Берджесів малий...

— Артуре, — шепнула вона хрипко, аж сама чула, як голос рветься на шматки, — скажи щось!

Тремтячими руками вона розпустила на ньому одяг: розстібнула плащ на шиї, комірець сорочки, — але розуміла, що цього замало; Артур усе тремтів.

— Артуре, — термосила його Томасіна. — Артуре!

Дивилася на людину, яку любила найдужче в житті. Його холодні руки тремтіли в її руках, і Томасіна розуміла: Артур зараз узагалі нічого сказати не може.

— Ще зовсім трошки потерпи, будь ласка! Все буде гаразд, Артуре, знаю... — казала вона, та інші слова так і не злетіли з її вуст.

Артур упав просто в сніг і так лежав, дивлячись на неї. Нерухомо заплющив очі, в яких зблиснули останні сльози. А вітер співав і танцював довкола них.